

[Nørgaard Sørensen]

det, er formålet med hele denne aktion, som er et led i forliget mellem regeringen og de radikale, at den hidtidige tilskudsordning finansielt skal overføres til Arbejdsgivernes Elevrefusion, at undervisningsministeren efter forhandlinger med LO og DA fastsætter tilskuddets størrelse hvert år, at man satser på en aftrapning frem til 1987 for derefter at fjerne ordningen, at arbejdsgiverbidraget som en konsekvens heraf skal forhøjes med 35 øre pr. time i 1985, i alt 645 mill. kr., og at det offentlige som helhed derved vil spare et tilsvarende beløb.

De kommentarer, man kan give, er for det første, at hvis vi skal bedømme forslagene mildt, vil vi sige, at vi finder det fornuftigt med en forøget arbejdsgiverfinansiering; det er det, fordi det ligger i smuk forlængelse af AER-lovens intentioner, nemlig at animere arbejdsgiverne til at oprette flere lære- og praktikpladser på grund af det økonomiske incitament, der ligger i, at de under alle omstændigheder skal betale til fonden, men ikke får penge tilbage fra fonden, medmindre de opretter lære- og praktikpladser.

Men vi vil også godt – det vil vi sige til undervisningsministeren – bedømme det i forhold til vores eget beslutningsforslag, og så er der mange mangler. For det første må vi konstatere, at langt de fleste af pladserne i dag får tilskud, og derfor burde tilskuddene erstattes med en generel ordning, hvor refusionerne fra AER-fonden blev sat op og også omfattede hele lønnen eller dele af lønnen i praktikperioden for eleverne.

For det andet burde finansieringen efter vor opfattelse bestå af to ting, dels en overførsel af de penge, som i dag bruges som tilskud fra det offentlige, til AER-fonden, dels en forhøjelse af arbejdsgiverbidragene. Det siger sig selv, at det vil give flere penge i AER-fonden, og derved kunne vi forhøje refusionerne ganske væsentligt og få indført refusioner i hele praktikperioden eller i hvert fald dele af praktikperioden.

For det tredje så vi også gerne en forpligtelse for de faglige udvalg til at finde frem til nogle kvoter for hvert hovederhvervsområde med henblik på at skabe en praktikpladsgaranti.

Vores konklusion er, at vi ikke kan se, at dette er en forstærket indsats for at fremskaffe lære- og praktikpladser. Der er ikke flere penge i ordningen, end der har været hidtil;

der skal stadig væk være den meget vanskelige sondring mellem normale og ekstra pladser; der er ingen strukturel ændring; der er ingen garanti ved hjælp af eventuelle kvoter i samarbejde med de faglige udvalg inden for hvert hovederhvervsområde. Derimod – må vi erkende – er der en temmelig stor offentlig besparelse.

Ud fra de betragtninger vil vi se på lovforslagene i udvalget.

Connie Hedegaard (KF):

I betragtning af, at jeg for blot få uger siden på mit partis vegne gjorde mig til talsmand for, at vi gav arbejdsgiverne en chance for ad frivillighedens vej, altså i første omgang uden forhøjelse af AER, at skaffe mindst 7.000 nye lære- og praktikpladser, vil det formentlig være for meget at forlange, at jeg nu ligefrem skulle udtrykke begejstring for de foreliggende forslag. Men desværre står vi over for nogle økonomiske opgaver, som ikke altid tillader regeringen at komme med forslag, der kalder på begejstring. Enkelte forslag må med det overordnede mål for øje uundgåeligt bære nødvendighedens præg.

Det konservative folkeparti accepterer, at de foreliggende forslag er udtryk for en sådan realistisk indstilling hos regeringen, og vi påskønner, at det har været muligt for regeringen at opnå et forlig, der sikrer, at den økonomiske målsætning fastholdes. Derfor tilslutter vi os lovforslagene, ikke mindst ud fra den betragtning, at en fastholdelse af den økonomiske politik er en forudsætning for, at opsvinget i den private sektor kan fortsætte, hvilket som bekendt igen er forudsætningen for, at der kan skabes nye lære- og praktikpladser.

Jeg synes, at det i forbindelse med denne første behandling bør erindres, at Dansk Arbejdsgiverforening har tilkendegivet, at den faktisk ikke har noget imod at være disse tilskudsordninger foruden. I betragtning af, at arbejdsgiverne nu selv skal finansiere ordningen, er det måske meget forståeligt, men det er da alligevel positivt, at der allerede nu er udvist forståelse for undervisningsministerens planer om at stoppe disse tilskudsordninger med udgangen af 1987. Lad os håbe, at den konsekvente økonomiske politik, rege-